

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený Mgr. Marianem Babicem, advokátem sídlem 746 01
Opava, Nákladní 3002/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018 č. j. MSK 49786/2018, o
přestupcích

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 27. 6. 2017 č. j. MMOP 73114/2017 ve věci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a 125 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že ve věci přestupku I. rozhodnutí magistrátu zrušil a řízení zastavil, dále rozhodnutí magistrátu změnil tak, že ve výroku text „pokuta ve výši 35 000 Kč“ změnil na text „pokuta ve výši 34 000 Kč“ a ve zbytku rozhodnutí Magistrátu města Opavy potvrdil. Žalobce ve vztahu k přestupku popsanému ve výroku II. rozhodnutí magistrátu namítal, že policista je oprávněn vyzvat k orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkoholu, výhradně osobu, která je v době takové výzvy řidičem motorového vozidla. Z provedeného dokazování je přitom zřejmé, že v době, kdy mu byla příslušná výzva adresována, řidičem motorového vozidla nebyl. Současně nebyla splněna ani druhá podmínka, tedy existence důvodné domněnky, že v době před učiněním výzvy byl pod vlivem návykové látky. V tomto směru žalovaný odkazuje na úřední záznamy o výpovědích svědků, které ovšem nejsou procesně použitelným důkazem a dále na svědecké výpovědi policistů, ze kterých má údajně vyplývat, že u něho bylo podezření z požití alkoholu a jiných návykových látek. Žalovaný přitom neuvedl žádné konkrétní pasáže z výpovědí svědků, z nichž by takové závěry skutečně vyplývaly, a především se vůbec nevypořádal s námitkou naprosté nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Tu dovozuje jednak z jejich negativního vztahu vůči němu, ale především ze skutečnosti, že tito policisté jednak zcela nestandardně o předmětném zásahu nepořídili obrazový záznam, ačkoliv jinak tak vždy činí a v rozporu se závazným interním předpisem nese-psali ani úřední záznam o kontrole řidiče, jehož účelem je právě popis okolností, které by mohly svědčit o (ne)ovlivnění řidiče omamnými látkami.
2. Ve vztahu k přestupku popsanému ve výroku IV. rozhodnutí magistrátu žalobce uvedl, že správní orgán zamítl jeho důkazní návrhy na výslech zasahujících policistů a tyto nahradil tím, že k důkazu provedl úřední záznamy o jejich výpovědích. Takový postup považuje za zcela nezákonný. Úřední záznam o výpovědi svědka není použitelným důkazem a správnímu orgánu má sloužit toliko jako podklad pro rozhodnutí o tom, které svědky předvolat a k čemu je případně vyslýchat. Námitkou týkající se procesy nepoužitelnosti úředních záznamů se žalovaný vůbec nezabýval, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku bylo dostatečně prokázáno pořízeným videozáznamem. Ten dle jeho názoru nedává odpověď na klíčovou otázku, a sice zda zasahující policistů jednali na základě důvodné domněnky, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky a zdali tedy jejich postup nebyl jen projevem nepřipustné úřední libovůle. Žalobce poznamenal, že navrženými svědeckými výpověďmi hodlal prokazovat skutečnosti, které předcházely samotné výzvě k podrobení se zkoušce na alkohol a jiné omamné a psychotropní látky, které vedly zasahující policisty k rozhodnutí provést vůči němu služební zákrok. V tomto směru je videozáznam zcela bezpředmětný. Výslechem policistů hodlal rovněž zpochybnit obsah úředního záznamu o kontrole řidiče, v němž bylo několik rozporů, na které se chtěl policistů dotázat. Zamítnutím návrhu na jejich výslech mu tato možnost byla odeprána.
3. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, dle něhož obviněný není oprávněn odmítnout výzvu z důvodu údajné šikany ze strany policie. V důsledku zamítnutí

důkazních návrhů ovšem otázka, zda postup policie byl či nebyl v daném případě šikanózní, nemohla být vůbec vyřešena. Pokud by policisté postupovali při zásahu vůči němu protiprávně, nebyl by povinen řídit se jejich pokyny a výzvami a takové jednání by nemohlo naplnit znaky skutkové podstaty přestupku. Z tohoto důvodu je naopak nezbytné, aby správní orgány kromě jeho jednání, jakožto obviněného, posuzovaly rovněž jednání zasahujících policistů, a to i v kontextu interních předpisů Policie ČR, které sice nejsou obecně závazné, ale jsou závazné pro policisty, tudíž jejich nerespektování činí postup policie protiprávním.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že žalobce nemohl být vyzván policistou k vyšetření ke zjištění, zda se nachází pod vlivem alkoholu nebo jiné omamné látky ve chvíli, kdy již neřídil motorové vozidlo, se vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 15 a poznamenal, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl řidičem předmětného vozidla. V napadeném rozhodnutí se rovněž zabýval námitkou žalobce, že neexistovala důvodná domněnka, že by před výzvou byl pod vlivem návykových látek. Z podkladů ve spisové dokumentaci, a to především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů bylo dle žalovaného jednoznačně prokázáno, že existovala důvodná domněnka, že žalobce by mohl být pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Poznamenal, že v napadeném rozhodnutí se rovněž vyjádřil k věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, která nebyla relevantně zpochybněna a ani ze spisové dokumentace tyto pochybnosti nevyplývají. K žalobní námitce o nepoužitelnosti úředního záznamu a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že celý přestupek je zaznamenán na videozáznamu. Videozáznam není úředním záznamem. Jedná se o zcela jednoznačné objektivní zaznamenání průběhu přestupku žalobce. Vina žalobce nebyla prokázána pouze na základě úředních záznamů. Proto je námitka žalobce, že se měl žalovaný vypořádat s námitkou nepoužitelnosti úředních záznamů zcela mimoběžná. Poukázal na to, že v případě tohoto přestupku je stěžejním důkazem kamerový záznam, nikoliv úřední záznamy. Ty slouží pouze jako podpůrné podklady. Žalovaný má současně za to, že není povinen se doslovně vypořádat s každou větou, kterou žalobce v odvolání vznesl. Postačí, pokud v souhrnu z rozhodnutí vyplývá, že je stěžejním důkazem kamerový záznam, tedy nikoliv úřední záznam, který může být použit toliko jako podpůrný podklad. Není tedy pravdou, že by nemohl být jako podklad pro vydání rozhodnutí použit vůbec. Ve vztahu k žalobní námitce o údajné šikaně ze strany policistů žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že postup policistů se jeví jako standardní a ze spisu neplynou žádné pochybnosti o jejich věrohodnosti. Pokud policisté působí v určitém obvodu, je dle žalovaného zcela logické, že mohou opakovaně zasahovat proti žalobci, pokud se dopouští dopravních přestupků nebo jiné protiprávní činnosti.
5. Krajský soud v souladu s ust. § 75 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Krajský soud v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s. věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce, jemuž bylo předvolání k jednání doručeno řádně a včas, k jednání se nedostavil a svou neúčast předem neomluvil.

7. Ze správních spisů bylo zjištěno, že Magistrát města Opavy rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017 č. j. MMOP 73114/2017 uznal žalovaného vinným kromě jiného tím, že 4. 12. 2016 v době okolo 03:20 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Passat, RZ X v obci Opava a na ulici Holasická před domem č. 6 byl kontrolován hlídkou Policie ČR a při kontrole byl policistou vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkoholu, spočívajícím ve zkoušce pomocí rychlého drogového testeru DRUGWIPE 5S, což odmítl. Vzhledem k odmítnutí této formy vyšetření byl policistou vyzván, aby se podrobil odbornému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, což odmítl. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů platného do 30. 5. 2017, čímž úmyslně spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Dále byl žalobce kromě jiného uznán vinným (výrok IV.) tím, že dne 14. 1. 2017 v době okolo 01:00 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Passat, RZ X v obci Opava po ulici Pekařská ve směru jízdy od křižovatky s ulicí nákladní ke křižovatce s ulicí Hozovo nábreží a na ulici Pekařská u domu č. 58 byl bezprostředně po zastavení kontrolován hlídkou Policie ČR a při této kontrole se odmítl na výzvu policisty podrobit orientačním vyšetřením a odborným lékařským vyšetřením zjišťujícím, zda nebyl ovlivněn jak alkoholem, tak i jinou návykovou látkou než alkoholem. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f), písm. g) zákona o silničním provozu, a to v návaznosti na ust. § 16 odst. 2, odst. 3 zákona č. 379/2005, o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů platného do 30. 5. 2017, čímž úmyslně spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za spáchání přestupků uvedených ve výrocích I., II., III. a IV. uložena podle § 125c odst. 5 písm. a), § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost zaplatit státu náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Součástí spisového materiálu je oznámení přestupku ze dne 4. 12. 2016, podle něhož se žalobce měl dopustit přestupku tím, že dne 4. 12. 2016 v době kolem 03:20 byl před domem č. 6 na ulici Holasická v Opavě kontrolován hlídkou OOP ČR Opava jako řidič motorového vozidla Volkswagen Passat, RZ X, při kontrole nepředložil hlídce řidičský průkaz a v průběhu kontroly byl dále vyzván k provedení orientační zkoušky pomocí testeru DRUGWIPE 5S, což bezdůvodně odmítl a rovněž odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Do oznámení přestupku žalobce uvedl, že chybí svědci R. P. a L. S., policista je z důvodu dřívějšího zastavení vůči němu zaujatý a měl mu říci, že si jej příště vychutná. Oznámení žalobce nepodepsal. Ve spise je rovněž úřední záznam ze dne 4. 12. 2016, z něhož plyne, že tohoto dne ve 03:18 hodin byl policista O., policista B. a policista Č. vysláni na adresu Holasická 6 v Opavě, kde svědek Č. oznámil dopravní nehodu způsobenou žalobcem. Svědek Č. hlídce uvedl, že jel se svou přítelkyní v taxi a na ulici Holasická je mělo nabourat vozidlo řízené žalobcem. Uvedené vozidlo zastavilo a z něj vystoupil žalobce, kterého zná. Proto na místo zavolal policii. V řidiči vozidla taxi byl ztotožněn svědek R., který policistům uvedl, že přijel na ulici Holasickou za svědkem Č. a

svědkyní K. V okamžiku, kdy stál svědek R. s vozidlem taxi na ulici Holasická, míjelo je předmětné vozidlo, které škrtno zrcátkem o vozidlo taxi. Řidič onoho vozidla zastavil. Z místa řidiče vystoupil žalobce. Svědek zopakoval, že předmětné vozidlo jednoznačně řídil žalobce. V úředním záznamu se konstatuje, že na místě provedla hlídka dechové zkoušky na přítomnost alkoholu, jak u žalobce, tak u svědka R., a to s negativním výsledkem. U žalobce hlídka pojala podezření, že by mohl být ovlivněn návykovou látkou, proto byl vyzván k orientačnímu vyšetření, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Orientační vyšetření na přítomnost jiných návykových látek žalobce odmítl se slovy, že se žádnému testu na drogy nepodrobí, protože předmětné vozidlo neřídil. Následně byl žalobce vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem, biologického materiálu, což žalobce také odmítl. Policista O., který vůči žalobci činil předmětné výzvy, jím byl následně obviněn, že je opilý a pod vlivem drog. U policisty O. byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem, o čemž byl rovněž sepsán úřední záznam. Chování žalobce je v úředním záznamu popisováno jako arogantní. Žalobce odmítl spolupracovat, mluvil zrychleně a roztěkaně, účastníkům se na místě vysmíval. Chůze a pohyby byly normální. Z úředního záznamu plyne, že na místě se nacházela také svědkyně K., která sdělila policistům, že jela ve vozidle taxi se svědkem Č. a potvrdila, že žalobce řídil předmětné vozidlo.

8. Součástí spisu je rovněž výpis z evidenční karty řidiče.
9. Ve věci před správním orgánem I. stupně vypovídali zasahující policisté P. O., J. B. a A. Č. a dále svědci J. R. a M. K.
10. Svědek J. R. uvedl, že jako řidič taxi nakládal předmětného dne svědka Č. na ulici Ratibořská a jeho přítelkyni. Poté jel svědek směrem na ulici Holasickou. V jednom okamžiku, kdy s vozidlem stál, objížděl jej předmětným vozidlem žalobce a při tomto manévru škrtno o vozidlo taxi. Žalobce seděl na místě řidiče a ve vozidle byl sám. Protože nedošlo k poškození vozidla, svědek policii nevolal. Tu zavolał svědek Č. V době zásahu policie se svědek nacházel ve vozidle. Na místě samém se nacházel také svědek Č., svědkyně K. a žalobce.
11. Svědek policista P. O. kromě jiného uvedl, že v den spáchání předmětného přestupku vykonával službu spolu s policisty B. a Č. Hlídka byla zavolána na ulici Holasickou. Po příjezdu na místě samém policisté zjistili, že se tam nachází oznamovatel - svědek Č., který křičel, že žalobce měl vozidlem zavazit o jeho přítelkyni. Hlídka z podání vysvětlení přítomných osob na místě samém zjistila, že před příjezdem policistů mělo dojít k menší kolizi vozidla taxi a předmětného vozidla řízeného žalobcem. Žalobce policistům tvrdil, že vozidlo neřídil, což odporovalo výpovědím přítomných osob. Svědek O. následně vyzval žalobce a druhého řidiče svědka R., aby se podrobili dechové zkoušce. U obou byla zkouška negativní. Protože žalobce vykazoval některé známky chování osob po požití návykovými látkami jako třeba roztěkanost a zrychlenou mluvu, byl svědkem vyzván, aby se podrobil textu na jiné návykové látky. Ani po opakované výzvě se k testu nevyjádřil, nepodrobil se mu. Policistům neustále skákal do řeči, choval se roztěkaně, vykřikoval, že svědek vypadá jako opilý a zfetovaný. Svědek do té doby žalobce neznal.
12. Svědek policista J. B. uvedl, že 4. 12. 2016 vykonával s policisty O. a Č. službu. Na pokyn dozorčí služby vyjela hlídka na ulici Holasickou, kde mělo dojít ke kontaktu mezi vozidly. Po příjezdu na místo ve vozidlech nikdo nesesedl. Svědek Č. policistům sdělil, že oznamovatelem je on, svědek hovořil s řidičem vozidla taxi panem R. a ptal se ho, co se

stalo. Ten mu sdělil, že při projíždění ulice Holasické došlo ke kontaktu jeho vozidla a vozidla Volkswagen Passat, které řídil žalobce. Za přítomnosti svědka jeho kolega svědek O. provedl u řidičů dechovou zkoušku. Následně byl žalobce vyzván, aby se podrobil testu ke zjištění, zda není pod vlivem jiných návykových látek, což žalobce odmítl. Rovněž byl vyzván k vyšetření s odběrem biologického materiálu, což rovněž odmítl. Žalobce zná svědek z pracovní činnosti, osobní spory, ani pracovní s ním nemá. V době policejního zákroku nebylo zapnuto žádné záznamové zařízení, účelem výjezdu nebyl cílený zásah proti žalobci. Svědek u sebe na místě samém záznamové zařízení neměl.

13. Policista svědek A.Č. vypověděl, že 4. 12. 2016 vykonával službu s policisty O. a B. Dozorčí útvaru hlídku vyslal na ulici Holasickou, kde mělo dojít k dopravní nehodě. Oznamovatelem měl být svědek Č. Na místě samém svědek Č. hlídce sdělil, že jel ve vozidle taxi, během jízdy došlo ke kontaktu zrcátka s protijedoucím vozidlem. Následně policisté hovořili s řidičem taxi svědkem R., který uvedl, že jej míjelo vozidlo řízené žalobcem a při tomto manévru došlo ke kontaktu těchto vozidel. Žalobce na místě samém policistům sdělil, že vozidlo neřídil a věc nechce řešit. U obou řidičů byla provedena dechová zkouška. Následně byl žalobce vyzván, aby se podrobil testu na přítomnost jiných návykových látek. Důvodem bylo jeho chování. Žalobce se rozčiloval, všem se na místě vysmíval, se svědkem Č. se uráželi, nadávali si do feťáků. Řidič vozidla taxi svědek R. se choval slušně, klidně, normálně.
14. Svědkyně M. K. vypověděla, že 4. 12. 2016, když přecházela přechod pro chodce u provozovny Albert v Opavě – Kateřinkách, míjelo ji vozidlo řízené žalobcem. Na přechodu pro chodce žalobce zastavil a svědkyni vyhrožoval. Poté pro svědkyni přijel vozidlem taxi její přítel svědek Č. V průběhu jízdy došlo ke kontaktu vozidla taxi a vozidla řízeného žalobcem. Svědek Č. následně volal policii. Žalobce se nacházel ve vozidle sám. Na místě samém se žalobce odmítl podrobit testu na drogy. Svědkyně zná žalobce z minulosti. Nemá jej zrovna v lásce, ale nevede s ním žádné spory.
15. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, než alkoholem.
16. Podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové vozidlo nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti.
17. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, v rozhodném znění, tj. ve znění do 30. 6. 2017, orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu, je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky.
18. Podle § 16 odst. 4 téhož zákona, vyzvat osobu podle odst. 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odst. 2 a 3 je oprávněn příslušník Policie ČR, příslušník

Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby ČR, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob anebo poškodit majetek.

19. Námitku žalobce, že se na něho nevztahovaly povinnosti vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., výše citovaného, soud neshledává důvodnou. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že za řidiče ve smyslu § 2 písm. d) zákona o silničním provozu, je nutno považovat i osoby řídící vozidlo bezprostředně před provedením silniční kontroly. Z výše popsaného skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností z oznámení přestupku, výpovědí policistů a dalších svědků, zcela jednoznačně plyne, že bezprostředně před provedením výzvy, aby se podrobil orientačnímu vyšetření, zjišťujícímu obsah jiné návykové látky, než alkoholu, spočívajícímu ve zkoušce pomocí rychlého drogového testeru DRUGWIPE 5S, což žalobce odmítl, a před následnou výzvou, aby se podrobil odbornému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou, což žalobce rovněž odmítl, byl žalobce řidičem vozidla značky Volkswagen Passat, RZ X. K úkonům policisty došlo v přímé souvislosti s činností žalobce jako řidiče. V dané souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 130/2011-63, v němž Nejvyšší správní soud učinil závěr: „Jak již bylo uvedeno shora, je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezesporu takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déle trvající činností či dějem.“
20. Důvodnou není ani další námitka žalobce, že u něho nebyla splněna ani druhá podmínka, tedy existence důvodné domněnky, že v době před učiněním výzvy byl pod vlivem návykové látky. S uvedenou námitkou se žalovaný přelichotivě vypořádal na straně 15 žalobou napadeného rozhodnutí a s jeho závěry soud souhlasí. V této souvislosti soud odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 As 146/2015-45, v němž uvedl, že „Zákon o silničním provozu a zákon č. 379/2005 Sb. mají odlišný předmět úpravy, nejedná se o vztah obecného a zvláštního. Odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, resp. jiné návykové látky, je povinná podrobit se na výzvu dle § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že řídila motorové vozidlo pod jejich vlivem, jestliže odmítla orientační vyšetření (§ 16 odst. 2 a 3 zákona č. 379/2005 Sb.). Lékařskému vyšetření je povinná podrobit se taktéž osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že řídila motorové vozidlo pod vlivem těchto látek, a která se orientačnímu vyšetření sice podrobila nebo podrobit nemohla, je-li u ní zapotřebí zjistit obsah alkoholu, resp. jiné návykové látky nebo odstranit pochybnosti o správnosti hodnot zjištěných orientačním vyšetřením, ať už v důsledku úmyslného či neúmyslného zmaření měření, nesprávné funkčnosti testovacího přístroje či jiné nemožnosti jeho použití. Zatímco ustanovení zákona o silničním provozu upravují povinnosti řidičů podrobit se vyšetření, resp. pravomoc Policie ČR vyzvat řidiče k vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [§ 5 odst. 1 písm. f) a g), § 124 odst. 10 písm. f) a g) citovaného zákona], zákon č. 379/2005 Sb., v § 16 odst. 2 upravuje podmínky, za jakých se orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření provede, příp. neprovede, a způsob jejich

provádění. Tato právní norma tedy nestanoví, kdy může Policie ČR při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích příslušné (orientační) vyšetření sama provést, resp. provedení (lékařského vyšetření) nařídít, protože to je stanoveno zákonem o silničním provozu.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu současně učinil závěr, že „Lékařské vyšetření dle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., nesmí být prováděno bezdůvodně, svévolně či dokonce šikanózně. Uplatní se pouze za situace, ve které se lze důvodně domnívat, že vyšetřovaný řidič řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, resp. pod vlivem jiné návykové látky (§ 16 odst. 3)“. Krajský soud shodně jako žalovaný, dospěl k závěru, že za situace, kdy se žalobce na místě podrobil orientačnímu vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, avšak odmítl orientační vyšetření zjišťující obsah jiné návykové látky pomocí rychlého drogového testeru DRUGWIPE 5S, přičemž jeho chování bylo nestandardní, byl roztěkaný a měl zrychlenou mluvu, lze dospět k závěru, že za této situace měli policisté důvodné pochybnosti, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky. Jejich výzva k odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky tak byla zcela oprávněná. Okolnost, že policisté nesepsali úřední záznam o kontrole řidiče, je bez právního významu, neboť popis chování žalobce je obsažen v úředním záznamu ze dne 4. 12. 2016, který je podkladem pro rozhodnutí ve spojení s oznámením přestupku z téhož dne. Bez právního významu je rovněž okolnost, že policisté nepořídili obrazový ani zvukový záznam o svém zásahu, neboť skutkový stav byl dostatečně prokázán, a to bez důvodných pochybností výše citovanými podklady a důkazy, tedy oznámením přestupku, úředním záznamem a výpověďmi svědků, jimiž bylo prokázáno, že policisté měli indicie, jež opodstatňovaly důvodnou domněnku, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem jiné návykové látky, jak výše uvedeno.

21. Neobstojí ani námitka žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou o naprosté nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Touto námitkou se žalovaný zabýval na straně 15 napadeného rozhodnutí v předposledním odstavci, v kteréžto pasáži je řádně odůvodněn závěr žalovaného, proč dospěl k závěru, že nevyvstala žádná relevantně podložená pochybnost o nestrannosti zasahujících policistů. S tam uvedenými závěry žalovaného se soud ztotožňuje a v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114, v němž se Nejvyšší správní soud otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka podrobně zabýval a uvedl, že „K osobě policisty, a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Tyto závěry je možno aplikovat na projednávanou věc. Žalobce kromě obecného ničím nepodloženého tvrzení o negativním vztahu policistů vůči němu, žádnou konkrétní okolnost, která by vedla k závěru o zaujatosti policistů, netvrdil, a ani z obsahu spisu neplyne, že by policisté byli vedeni jiným motivem, než dodržováním služebních povinností.
22. Soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce vztahující se k přestupku popsanému ve výroku IV. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že mu bylo odepřeno právo na spravedlivý proces tím, že správní orgán neprovedl výslech zasahujících policistů a že tyto nahradil tím, že k důkazu provedl úřední záznamy o jejich výpovědích. Stěžejním důkazem

byly nikoli úřední záznamy, nýbrž videozáznam, na němž je celý přestupek zaznamenán naprosto objektivně. Z ust. § 51 odst. 1 správního řádu plyne, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Videozáznam je ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu řádným důkazním prostředkem, úřední záznamy pak sloužily pouze jako podpůrné podklady. Skutkový stav byl na základě citovaného důkazu a podkladů rozhodnutí zjištěn dostatečně a správní orgány dostaly své povinnosti vyplývající z § 3 správního řádu. Soud ve shodě s nimi považoval za nadbytečné provádět důkaz výslechem policistů. Soud v daných souvislostech poznamenává, že zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014 č. j. 5 As 126/2011-68). Správní orgány dle názoru soudu v projednávané věci těmito požadavkům dostaly, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal. Dokazování, jež proběhlo v předmětném správním řízení, splňuje veškeré zákonné judikatorní požadavky na ně kladené. Zjištění ohledně skutkového stavu je podloženo relevantním důkazem. Z videozáznamu ani dalšího obsahu správního spisu neplyne, že by postup policistů vůči žalobci byl šikanózní.

23. Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly, zcela dostatečně ve svém odůvodnění se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou zákonná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24.09.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje